

AFTER THE CRACK

İKİNCİ KISIM

EŞİK 5

Çatlaktan Sonra

Üzerinde pek düşünmeden kullandığımız ifadeler vardır.

“Yeniden doğmuş gibiyim.”

“Yeniden başladım.”

“Yeni bir hayattı.”

Genellikle bunlar metafordur.

Söz sanatları.

Bir değişimi anlatmanın zarif yolları.

Sonra o kelimelerin simgesel olmayı bıraktığı anlar vardır.

Ve kelimesi kelimesine gerçek olur.

Uzun süre hayatı sürekli bir çizgi olarak hayal etmiştim.

İnişleri ve çıkışlarıyla.

Hızlanmaları ve yavaşlamalarıyla.

Başarıları ve sorunlarıyla.

Ama hep aynı çizgi.

Hep aynı yolculuk.

Sonra bir hayatın, beden ölmeden yarıda kesilebileceğini
anladığım gün geldi.

Bir dünya görüşü yarıda kesilebilir.

Bir kimlik.

Bir kesinlik.

Bir proje.

Bir benlik imgesi.

Ve bu olduđuunda, diğler taraftan çıkan kiři asla giren kiřiyle aynı değıldir.

Başlangıçta direnmeye çalışılır.

Kurtarılabılır olanı kurtarmaya çalışılır.

Onarmaya.

Yeniden inşa etmeye.

Normale dönmeye.

Doğal bir tepkidir.

Ben de aynısını yaptım.

Sürekliliğı geri kazanmak istiyordum.

Kopmuş olanı yeniden bağlamak istiyordum.

Öncesine dönmek istiyordum.

Sonra kabul etmesi zor bir şey anladım.

Öncesi artık yoktu.

Ve onun peşinden koşmak boşunaydı.

Bu, hayatın en pahalı derslerinden biridir.

Çünkü küçük bir yas gerektirir.

Olduğumuz şeyin yası.

Kaybettiğimiz insanlardan sık sık söz ederiz.

Kaybettiğimiz kimliklerden çok daha az.

Yine de onlar da bir cenaze töreni hak eder.

Olduğun oğul olmayı bıraktığın an vardır.

Olduğun profesyonel.

Olduğun adam.

Olduğun kadın.

Bizim bir versiyonumuzun kendi görevini tamamladığı an vardır.

Ve yerini başka bir şeye bırakır.

O mevsimden geçerken, bunu hemen fark etmedim.

Bir kriz olduğunu düşünüyordum.

Bir parantez.

Bir kaza.

Ancak sonradan bir dönüşümden geçmekte olduğumu anladım.

Fark devasa.

Bir kriz, bitmesini istediğin bir şeydir.

Bir dönüşüm, seni sonsuza dek değiştiren bir şeydir.

Her kesinliğin askıya alınmış görüldüğü bir dönemi hatırlıyorum.

Eski cevaplar artık işe yaramıyordu.

Eski araçlar yetersiz görünüyordu.

Hatta bazı hedefler anlamını yitirdi.

Tedirgin edici bir histi.

Tanıdık bir manzarada yürümek ve bütün yolların yön değiştirdiğini keşfetmek gibi.

Bir süre eski haritalar kullanarak yönümü bulmaya çalıştım.

İşe yaramadı.

Çünkü değişen bendim.

Haritalar yanlış değildi.

Eskimişlerdi.

Büyük geçişlerde olan budur.

Sorunlar sadece değişen dünyadan kaynaklanmaz.

Onu geçmişe ait gözlerle yorumlamaya devam etmemizden kaynaklanır.

Sonra, yavaşça, bir şey yeniden hizalanır.

Bir günde olmaz.

Bir haftada olmaz.

Yüzlerce küçük ayarlama yoluyla olur.

Yeni farkındalıklar yoluyla.

Yeni öncelikler.

Yeni sorular.

Bir sabah uyanır ve gerçekliği farklı bir şekilde gözlemlediğini fark edersin.

Aynı şeyler.

Farklı gözlerle.

İşte o zaman yeniden doğuşun sahici anlamını kavramaya başladım.

Yeniden gençleşmekten ibaret değildir.

Acıyı ortadan kaldırmaktan ibaret değildir.

Hataları silmekten ibaret değildir.

Olan biten her şeyle yeni bir ilişki kurmaktan ibarettir.

Yaralarla.

Korkularla.

Kayıplarla.

Fırsatlarla.

Zamanın kendisiyle.

İkinci hayat, birincinin inkârından doğmaz.

Onun bütünleşmesinden doğar.

Olduğun her şey var olmaya devam eder.

Ama artık şimdiyi yönetmez.

Deneyim olur.

Bellek olur.

İnşa malzemesi olur.

Birçok insan yeniden doğuşu gösterişli bir olay olarak hayal eder.

Ben onu farklı bir şekilde yaşadım.

Yavaş bir yeniden inşa gibi.

Her seferinde bir tuğla.

Her seferinde bir düşünce.

Her seferinde bir karar.

Çoğu zaman sessizce.

Çoğu zaman seyircisiz.

Çoğu zaman kimse olup biteni fark etmeden.

Yine de oluyordu.

Şeylerin derinliğinde.

Zaman geçtikçe diğer insanlara farklı bir şekilde bakmaya başladım.

Neredeyse herkesin birden fazla hayat yaşadığını kavradım.

İlle de birden fazla biyolojik varoluş değil.

Birden fazla iç bölüm.

Birden fazla kimlik.

Birden fazla dönüşüm.

Bir yüze bakarız ve süreklilik hayal ederiz.

Ama o yüzün ardında aynı kişinin beş, on, yirmi farklı versiyonu var olabilir.

Hepsi gerçek.

Hepsi hayatta kalmış.

Hepsi gerekli.

Belki de bu yüzden şefkat yaşla birlikte daha önemli hale gelir.

Çünkü başkalarının görünmez savaşlarına saygı duymayı öğreniriz.

Kimsenin sadece görüldüğü şey olmadığını kavrarız.

Herkes içinde çöküşlerin ve yeniden inşaların hikâyesini taşır.

Kayıpların ve yeniden doğuşların.

Simgesel ölümlerin ve yeni başlangıçların.

Geriye baktığımda, o dönemi idealize etmiyorum.

Onu yeniden yaşamak istemiyorum.

Zordu.

Kafa karıştırıcı.

Bazen acı verici.

Ama değerini kabul ediyorum.

Çünkü o dönüşümden, daha önce var olmayan biri doğdu.

Daha bilinçli biri.

Daha dikkatli.

Daha insani.

Belki daha az emin.

Ama çok daha sahici.

Ve önemli olan kısım budur.

Yolun sonunda, kat edilen yolu gözlemlediğimde, tek bir hayat görmüyorum.

En az iki tane görüyorum.

Birincisi beklentiler üzerine kurulu.

İkincisi anlayış üzerine kurulu.

Birincisi yapmaya odaklı.

İkincisi olmaya daha özenli.

Birincisi bildiğine emin.

İkincisi dinlemeye razı.

Bu yüzden ikinci bir hayattan söz etmek hiçbir abartı içermez.

Şiirsel bir cümle değildir.

Bir metafor değildir.

Bir saptamadır.

Çünkü sadece yön değiştirmediğimiz anlar vardır.

Varoluş değiştiririz.

Ve gerçekten olduğunda, ikinci bir hayat bir metafor değildir.

Birincinin öğretebileceği her şeyi öğrettikten sonra kalan şeydir.